

A „visszavonás” mégis megtörtént, legalább abban az értelemben, hogy a fél párbeszéd legkatartikusabb magaslatára érve, a *Letépett álarcokban* félretesz minden mitikus képzetet, fogódzót, s patetikusan hitet tesz a prométheuszi szellemű, de immár nem titánikussá felstilizált ember mellett. Igazi értelmiségi hitvallás ez, magasabb szinten visszatérés a kezdeti vallomáshoz, melyet az *Óda Charles Baudelaire szelleméhez* című versében tett világirodalmi mesteréhez. Ez egy gondolatmenet vége, egy logikai végig-gondolás eredménye; innen már nincs följebb – csupán néhány nélkülözhetetlen árnyalattal gazdagodik a kép. Az Istennel folytatott párbeszéd véget ér – a továbbiakban, ha még előfordul, hogy a jelképesen általánosított „hatalomnak” oda-odavág egy-egy kemény mondatot, az már a földi hatalmasságoknak szól: „Akármit mondasz, ellentmondok... / undorító hatalom!” (*Téli napló*). Istennel a *Letépett álarcok* óta befejezettek tekinthetjük perét.

